

עלון מס' 23 | פרשת ויקהל פיקודי | אדר ה'תשפ"ג

נישות החסידות

פניני חיזוק לנשים

עפ"י רבינו נחמן מברסלב זיע"א ותלמידיו
כפי שלמדנו עט"ר מוהרא"ש זיע"א

זמני השבת: הדלקת נרות: (40 דק) 17:06 | שקיעה: 17:46 | צאת שבת ר"ת: 18:59

פינת יקרת

גב' צ. בטוניאשוילי

באחד בחודש
הוא חודש ניסן
הקים משה את המשכן,
ובירח האיתנים-שלמה
בנו של המלך דוד,
בית מקדשנו
ותפארתנו העמיד.
ואני, את מה מקימה?
עמלה,מתייגעת,טורחת
למי? ועבור מה?
פורים עבר ופסח בפתח
המלאכה לא נגמרת
ואין עוזרים בשטח!!!
רוצה רצון ה' לעשות
לזרז, להשלים המכסות,
ויצר הרע מולי עומד
מנסה להחליש
וכיצד אתמודד?
את כל כוחו משקיע
כדי שמזימתו תתרחש,
אז אני מוכנה נגדו
ללכת במים ובאש!!!
מבקשת מה' חכמת לב:
שליבי- ב ח כ מ ה
אותי ישא,
שאשכיל לעמוד
מול זה האויב,
ולא תפיל אותי
שום מעמסה!

פניני הפרשה

הרב אברהם נאור שליט"א

פרשת ויקהל פקודי

ר' חמא אמר - אחד אמר לחבירו: חמי קדל דבריה דעמרם - תראה את העורף של בן עמרם (הכוונה שהוא שמן מרוב שאוכל טוב ויש לו הרבה כסף), וחבירו עונה לו: אדם ששלט על מלאכת המשכן אין אתה מבקש שיהא עשיר.

כששמע משה כך אמר להם משה "חייכם! נגמר המשכן - אתן לכם חשבון", ושנגמרה מלאכת המשכן אמר להם "בואו ונעשה חשבון".

ה. בכל דור יש ליצינים, וזה לא מעניין אותם כמה טובות קיבלו ומה עשו בשבילם, ברגע שיכולים הם קמים ומדברים ומלכלכים את שם הצדיק, ודבר זה כבר מימות משה רבינו ועד היום, לכן צריך לזכור שאין סיבה להתרגש ולפחד מאותם ליצינים, כי סוף דבר שמו של משה רבינו נשאר לדורי דורות כמנהיג אמיתי של עם ישראל שבזכותו יש לנו את התורה הקדושה, ואותם ליצינים נשכחו בתהום הנשיה, ונשארו כדוגמא לכפיות טובה.

ו. ומצד שני יש את דברי ר' יוחנן שהיו גם שאמרו תראה איזה זכות יש לנו שאנחנו מכירים את משה רבינו, שמדבר עם הקב"ה, ואנחנו זוכים שהוא מנהיג אותנו, כמה שמחה צריכה להיות לנו.

ז. רבי נתן מביא בספר הקדוש שיחות הר"ן, פעם אחת ענה (רבינו ז"ל) ואמר: "עלי אין חולקים כלל, רק הם חולקים על מי שעשה כך, כמו שבודים החולקים עליו, ועל איש כזה בודאי ראוי לחלוק".

כלומר, כי החולקים בודים עליו כזבים ושקרים אשר לא עלו על לבו שעשה כך וכך מה שהכל שקר וכזב, ועל איש כזה שעשה כך כמו שאמורים הם, בוודאי ראוי לחלוק.

נמצא שעליו אינם חולקים כלל, כי אם היו יודעין גודל צדקתו וקדושתו ומעלתו וכו', בוודאי לא היו חולקים עליו, רק אדרבא היו רצים אחריו בהתלהבות נפלא כראוי, רק הם חולקים על מי שעשה מעשים כאלה כמו שהם אמורים, על איש כזה בודאי ראוי לחלוק.

ואמר: שהם חתכו וצירו לעצמם אדם וחולקים עליו (הינו כנ"ל שאינם חולקים עליו רק על זה האיש שצירו לעצמן בשקר שעשה כך וכו' וכנ"ל).

א. השבוע אנחנו חוזרים ללמוד על מלאכת המשכן, התורה הקדושה חוזרת ומפרטת איך בדיוק בנו את המשכן וכליו, בפירוט רב וארוך, ובפרשה השניה התורה מפרטת לנו איך משה רבינו ספר ומנה את התרומות שהביאו עם ישראל ועשה חשבון מדוקדק בדיוק להיכן הלך כל סוג של תרומה.

ב. חכמינו הקדושים שואלים למה היתה התורה צריכה לפרט כמה זהב בדיוק אספו ולהיכן הלך, וכמה כסף וכמה נחושת, ומה עשו בזה, למה זה צריך להיות כתוב בתורה לנצח נצחים? חז"ל מלמדים אותנו דבר שחשוב מאוד לזכור תמיד, אע"פ שאת כל מלאכת המשכן משה לא עשה לבד, אלא אחרים עשו, כשסיימו בא משה לעשות חשבון מדוקדק מה עשו עם כל שקל, וכך ישב וחישב את הזהב והכסף ושאר התרומות, והנה יצא שחסר בחשבון 1,775 שקל כסף, התחיל משה לחשוש, עכשיו יגידו עם ישראל שמשה לקח את זה לעצמו, מיד האיר הקב"ה את עיניו וראה שמהם עשו את ווי העמודים (מתלים לתלית יריעות הגדר על העמודים), ונחה דעתו, ומיד נתפייסו איתו כל עם ישראל.

ג. אנחנו מבינים מה שכתוב כאן?!, עם ישראל חושדים במשה רבינו... שטרח בשבילם ומסר נפש בשבילם, מאז שסבלו במצרים ועד שיצאו והעביר אותם בים, והוריד להם את התורה, והציל אותם מכליון כשעשו את העגל, ועכשיו כשבונים משכן יש להם תלונה, תגיד לנו מה עשית עם הכסף, וכאשר לרגע אחד חסר בחשבון כבר יוצאת השמועה - משה גנב את הכסף לעצמו.

ד. חז"ל ממשיכים ומסבירים, למה היה צריך משה לעשות חשבון לעם ישראל, הרי הקב"ה האמין לו כמו שכתוב "בכל ביתי נאמן הוא", אז אם הקב"ה מאמין לו הוא צריך אישור מעם ישראל?

אלא ששמע משה את ליציני הדור מדברים מאחריו כמו שכתוב "והביטו אחרי משה", ומה אמרו?

ר' יוחנן אמר - שהיו אמורים אשרי יולדתו של זה, כל ימיו הקב"ה מדבר עמו, כל ימיו הוא מושלם להקב"ה, זהו "והביטו אחרי משה".

סיפור

היתה במטרה לבדוק את הדברים. הוא שאל את היהודי מה בדעתו לעשות, והוא ענה לשואל, אין לי לאן ללכת, ביתי סגור על מסגר ובני משפחתי כלואים בבית סוהר, אלך למשטרה ואסגיר את עצמי, אמר לו החוקר: טוב הדבר אך אל תעשה זאת לפני מחר בצהריים. ואני אברר את העניין כראוי, כיון שנשלחתי לשם כך מבית המשפט של הבירה.

החוקר שאל את היהודי היכן הוא חושב ללון, כי גם הוא רוצה ללון באיזה מקום. אמר לו היהודי שהוא ימצא לו איזה מקום לישון, והפנה את החוקר אל בית המרזח, שם יושבים עדיין בני הכפר ושותים, ושם יש מקום לינה עבור עוברי אורח, החוקר עשה כדבריו, והגיע לבית המרזח שהיה מלא באותה שעה באנשים עליזים ששתו לרוב ורקדו משמחה. התיישב ליד אחד השולחנות ועשה עצמו כאילו עוסק בחשבונות, כדי שיחשבהו כסוחר.

תוך כדי שישב שם התחיל לעשות עצמו כמי שמצטער מאוד והחל גם להתאנח, והפליט משפט: הלוואי ויכולתי לשמוח כמוכם. ניגש אליו אחד האנשים, ושאל אותו: ולמה אינך יכול לשמוח כמונו? אמר לו אותו חוקר, ולמה אתם שמחים כל כך? הלא שהיה שתוי מאוד, התחיל לפטפט: היה אצלנו יהודי שהתעשר על חשבוננו ובעוד יום או יומיים הוא כבר לא יהיה בעולם, ולכן אנחנו שמחים מאוד.

אמר לו החוקר: דווקא משום זה איני יכול לשמוח. גם אצלנו בכפר יש יהודי שלוקח את כל פרנסתו וכספנו ואיך אני יכול לשמוח? זה הכל? שאלו שיכור נוסף והוסיף: תעשה כמו שעשינו ותוכל גם אתה לשמוח...מיד קם החוקר והצטרף אל החוגגים, אך כעבור זמן קצר הוא שוב החל התאנח והעמיד פנים עצובות. ואמר אני לא מסוגל לשמוח מבלי שאדע עצה מעשית כיצד להפטר מהיהודי שלנו, ואנא תאמרו לי כיצד אתם נפטרתם ממנו. הם כבר החלו להתחרט על מה שפיטפטו עֵכָּבֶר עד עכשיו, אבל הוא המשיך לספר על צרותיו בגלל היהודי שלו והפציר בהם שיאמרו לו מה הם עשו בשביל כך, והם סיפרו לו הכל, הוא ציין בלבו כל פרט ופרט ומיד הלך ורשם את כל השמות והפרטים.

הבוקר הגיע, והשיכורים חזרו לביתם מבלי לחשוש כלל ובפרט שהם לא זכרו מה שפיטפטו בעת שכרתם. החוקר השכים אל בית המועצה והציג עצמו כחוקר של הפרשה שנשלח במיוחד לכך ממרכז המשפט בבירה. הוא ביקש את עזרת המשטרה שהועמדה לרשותו, והזמין את האנשים שמצא לנחוץ, והוא גם ביקש שהכומר והמורה המקומיים יובאו אסורים באזיקים, כעבור שעה קלה הוגשו כולם לבית המשפט. ותוך זמן קצר נתפרסם בעיר שהכומר והמורה אשמים ברצח.

היהודי שחזר לכפר, מצא מסתור ללילה אחד בבית הידיד שהזהיר אותו שלא יורשה להשאיר אצלו, מפני הסכנה שהוא מביא עליו, בבוקר קם היהודי והתפלל את תפילת השחרית בדמעות שלישי והאריך בה מאוד. בנתיים נודע בכפר שהכומר והמורה נתפסו כחשודים, וכי מחפשים את היהודי שיבוא להעיד את הידוע לו על כך. בעל הבית ששמע על כך. מיהר לבשר ליהודי שנחבא אצלו: תפילתך כבר נתקבלה וכפי הנראה התפללת טובו אומר לך את האמת: אני לא האמנתי שאתה הוא זה שהרג את הילד, שהרי אני מכיר אותך כאדם הגון וישר, וישר הבנתי שזו רק עלילה שהעלילו עליך. היהודי מיד קם והלך אל המשטרה, כמו שהבטיח לחוקר, וכמו שאמר הרבי: "נו, נו בוודאי תלך למשטרה..." שם כבר המתינו לו כדי לחקור את הידוע לו, שם כבר מצא את הכומר והמורה כשהם כבולים ושוטרים שומרים עליהם, היהודי שנשאל על כל הפרשה אמר: אין לי שום קשר לעניין וזו עלילה שפלה ותו לא, שהרי התורה מזוהרה ואומרת: לא תרצח!

בנתיים הגיע גם אבי הנרצח, והוא נשאל מה דעתו בעניין: הוא אמר את מה שהיה ידוע תחילה, היהודי הזה רצח את בני כדי להשתמש בדמו למצות. אמר לו החוקר, ואם תווכח ששקר הדבר, לא הוא שרצח אלא אחרים עשו זאת? אמר האב: אני רוצה לקורעם לגזרים על כל מה שעשו לי. ואומר לכבוד החוקר: מהרגע הראשון לא הייתי מסוגל להאמין שהיהודי ביצע את זאת, לפי שאני מכיר אותו כאדם ישר והגון, והחוקר הראה לאבי הילד את המורה והכומר הכבולים והודיע לו שהם היו הרוצחים, והביא את העדים שסיפרו בלילה הקודם בבית מרזח את כל הסיפור, והם חזרו על כך לפני השופטים, וכך ניצל היהודי על ידי רבי ישעיה'ה.

בכפר זאמבאר הסמוך לקרסטיר היה גר יהודי הוא ומשפחתו לבדם, הוא היה בעל מכולת וחנות משקאות, ומסחרו הצליח מאוד עד שנתעשר, הגויים שבמקום קינאו בו, ובפרט הכומר והמורה שתמיד הסיתו נגדו ואמרו שכל רכושו הוא מכספם שלהם, וגם חשבו מחשבות כיצד להפטר ממנו.

עד שיום אחד החליטו להעליל עליו עלילת דם, קמו והרגו יחד אחד מילדי הכפר ומילאו בדמו בקבוקים קטנים, ואותם יחד עם גופת הילד, הטמינו במרתפו של היהודי, והעידו עדי שקר שראו כיצד היהודי עשה את כל זה לצורך הפסח. העדים הלכו והעידו על כל זה במשטרה. היהודי לא ידע מכל זה, אבל הבחין בשוטרים שבאו אל ביתו, והבין מתוך זה כי אירע משהו, לכן הוא ברח מהצד השני של הבנין לעבר השדות ולא מצאהו כשבאו אל ביתו, כשנודע הדבר, היה הכפר כולו כמרקחה, והתושבים רצו להרוג את היהודי, בנתיים אסרה המשטרה את בני ביתו כבני ערובה. היהודי לא ידע מה אירע בדיוק, אך בלילה בחשיכה, התגנב אל הכפר ונכנס אל ביתו של אחד התושבים הנוכחים שהיה ידידו וגר בסוף הכפר, ואז סיפר לו הנכרי את העלילה שנרקמה נגדו, והוסיף ואמר, שהוא עצמו אינו מאמין בכל העלילה הזו, אך בכל זאת, הוא ביקש מהיהודי אחר הלילה השני שיעזוב את ביתו, כיון שחשש שמא יודע שהיהודי מצוי אצלו, ואז יהרגו אותו יחד עם היהודי.

על אז בדעתו של היהודי לברוח לעיר קרסטיר אל הרה"ק ר' ישעיה'ה ז"ע שהצדיק יהיה בעזרו לישע והצלה, וברח דרך השדות בחסות החשיכה והגיע לקרסטיר באמצע הלילה, ונכנס אל חדרו של הרבי וסיפר לו את כל מה שארע לו, אמר לו הרבי, בנתיים תשאיר כאן לך תאכל ותנוח עד שהשם יעזור, ובעוד יומיים אומר לך מה לעשות, היהודי עשה כן והיה נכנס מידי פעם אל הרבי לשאול מה לעשות, אבל הרבי היה עונה לו בכל פעם שעדיין אין לו תשובה עבורו.

באחד הלילות בפתע פתאום בשעה מאוחרת בלילה, שלח הרבי את הגבאי לקרא אליו את היהודי, כאשר הוא הופיע לפני הרבי, אמר לו הרבי: סע תיכף ומיד לביתך לשלום והשם יתברך יעזור לך. ותסע עם הרכבת המהירה ובמחלקה הראשונה דווקא. היהודי התחיל לבכות, ואמר בשבילי אין לי הבדל מה יקרה לי כי בוודאי יהרגו אותי, אך אני חס על בני ביתי ומה שיקרה להם.

שאל אותו הרבי: ומה בדעתך לעשות? ענה היהודי: "אסגיר עצמי למשטרה" אמר לו הרבי: "נו, נו כשתגיע בוודאי תגיע למשטרה". שאל היהודי את הרבי הרי הרכבת מהירה איננה עוצרת ליד הכפר שלי, כיון שהיא עוצרת רק במקומות גדולים כמו סרנטש מישיקאלץ אך לא ליד כפר כמו שלי! ענה לו הרבי: לך וסע לשלום והרכבת תעצור ליד הכפר שאתה גר שם, כשהרבי אמר לו את כל זאת, הוקל לו מעט, אך בכל זאת הלך כשבלו מלא חרדה.

בהגיעו לתחנת הרכבת ביקש כרטיס עד כפרו, ומאוד השתומם על כך שמכרו לו ולא אמרו שאין הרכבת עוצרת שם. עלה לרכבת ונכנס למחלקה הראשונה כפי הוראת הרבי, הקרון היה ריק ולא היה בו אלא אדם אחד שהיה נראה לפי בגדיו כשאיזושהי חשובה, והוא התיישב באחת הפינות, תוך כדי נסיעה לא הצליח להתאפק והחל לבכות בקול רם, האדם שישב עמו בקרון חש כי הבכי הוא אמיתי ונובע מעומק הלב, וזה נגע אל ליבו. קם וניגש אל היהודי ושאל אותו לפשר בכייתו, תחילה לא ענה, משום שסבר: בין כך, מה יוכל לעזור לי. אולם אותו אדם לא הרפה ממנו עד שסיפר לו, את מה שאירע לו, כי העלילו עליו עלילת דם שהוא רצח נפש.

תוך כדי כך הגיעה הרכבת לזמבר, והיא נעצרה ואותו אדם ירד מן הרכבת (אז הבין אותו יהודי שהרכבת נעצרה רק בגלל אותו אישיות חשובה שנסעה עימו בקרון) ומאוד התפלא, מה מחפש אדם כזה במקום, וגם מדוע ירד בחשיכה כל כך כשאי אפשר לראות מאומה.

פנינה מזהיר

במוח, כי יראת שמים תלויה במוח נקי, כמו שכתוב "ראשית חכמה יראת ה'" וכן "הן יראת ה' היא חכמה", כלומר יראת שמים יכולה להיות רק למי שהמוח שלה נקי מחמץ.

וחמץ הם המחשבות זרות והתאוות שמטמטמות את המוח, כמו שאמרה התורה לגבי אכילת דברים האסורים "ונטמתם בם", שמטמטם וסותם את המוח ואז מרגישים רחוקים מה', ולא מצליחים להתקרב אליו.

אבל אם מבערים את החמץ ושוברים אותו, מה נהיה מחמץ, אם ניקח את המילה ח-מ-צ ונשבור לח' את הרגל השמאלית נקבל ה-מ-צ שזה אותיות מ-צ-ה.

מצה - פירוש המילה היא מריבה בארמית, ומסביר רבינו שצריך לריב ממש עם היצר הרע, להלחם בו בכל הכח, ולכן הצדיקים כל ימי חייהם ממש נמצאים במלחמה, כי היצר הרע לא מוותר, הוא מנסה בכל הכח להשיב

מלחמה השערה, ממש כמו המצה, זה קשה לאכילה ולא נעים, אבל אנחנו מוכיחות לקב"ה שאנחנו עושות את רצונו למרות שקשה, עובדות ומנקות במסירות נפש למען המצווה, וזה בעצמו הגירוש והביעור של היצר הרע, החמץ, המחשבות הזרות והחכמות החיצוניות.

ואז כששברנו את החמץ והפכנו אותו למצה, המוח שלנו נפתח, משתחרר מעבדות לחרות, ואפשר להתחיל להדבק בהקב"ה באמת, להתחיל להרגיש הרגשות רוחניות גבוהות יותר, להרגיש אור גדול ונפלא שיורד בליל הסדר ומאיר לנו לכל השנה כולה.

(ע"פ ליקו"מ ח"א תורה ה', עם פירוש שפת הנחל)

אביב הגיע פסח בא, איזה יופי איזה כיף, הפריחה שבחוץ, ההרים הירוקים, קרני השמש הנעימות, הכל ממש קורן ומחייך אלי.

אבל... ויש אבל גדול, מאחורי כל זה עומד ומעיק נושא אחד, ה-נ-י-ק-י-ו-נ-י-ו-ת!!!

נכון, אז אומרים שעם ישראל היו צריכים להישאר ולסבול עוד הרבה שנים במצרים, אלא שאנחנו הנשים באנו לקב"ה וביקשנו שירחם, אז קיצרו את

הגלות ופרסו לנו אותה בהלוואה 3,000 שנה, חודש בשנה אנחנו ממשיכות לעבוד בפרך, וכשאנחנו מתגאות במאמר חז"ל "בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל", נזכור שיש לזה מחיר....

ובנוסף, מה למען השם עם המצות? גם ככה מצב הסתימות בשיניים שלי לא מזהיר במיוחד, אז מידי שנה אנחנו עושות בדיקה הנדסית למקרה של רעידת אדמה???

וכבר לא מדברת מאותן שעולות על משקל... עדיף שלא אמשיך כדי שלא יסקלו אותי....

ועכשיו ברצינות! מה זה בדיוק הנקיין לפסח? מה הוא רומז לנו? מה אנחנו אמורות לנקות ולסדר? מה יש בחמץ הזה שאנחנו צריכות לבער אותו מן העולם? ולמה אוכלים מצה? מה יש בה במצה שהיא מיוחדת? רביה"ק מסביר לנו יסוד נפלא מאוד, הכל נמצא אצלנו במח, שם בפנים נמצאת המלחמה האמיתית, ושם צריך להיות הניקיין האמיתי, כל מה שאנחנו עושות בחוץ הוא כדי לגרום לנו לפעול בפנימיות.

אומר רבינו, "העיקר לשמור מוחו שלא יחמוץ", וצריך לפנות את המוחין מחכמות חיצוניות וממחשבות זרות, מחמץ", כי עיקר ההתקשרות שלנו להשם יתברך היא

פנינה במעטפת

מתכון - מלבי פרווה

- קצפת צמחית 250 מ"ל
- 5 כפות קורנפלוור
- 1 כפית מי ורדים
- 3/4 כוס סוכר
- 1 כוס מים
- 1 פחית חלב קוקוס

לקישוט

כוס קוקוס

סירופ מלבי

בוטנים/פיסטוקים

הוראות הכנה:

להרתיח את כל הרכיבים חוץ מהקורנפלוור, המים והמי וורדים.

כשמגיע לרתיחה להוסיף את המים את הקורנפלוור ואת מי הורדים לערבב היטב עד שלא יהיו גושים ועד שיסמיך מעט.

למזוג לקופסאות קטנות ולשים בקירור.

לפני ההגשה לשים מי וורדים, קוקוס, ובוטנים/פיסטוקים.

פִּינֵת השמחה

הכל טוב ויפה

ואז היא שואלת:

איפה עושים ליל הסדר

אצל ההורים שלה או שלך

בואו עכשו נכנס חדרש ניסן בואו תקבלו על עצמכן תהיו ותרכיזו אני מוחלת לבעלי אני מוחלת לשכנה תמחלו אחת לשניה אצל הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע בערב שבת היה כמו ערב יום כפור אלו שבשלו כי באו הרבה אנשים היו צריכים הרבה מבשלות הם נפלו

על הצואר אחת על השניה ובקשו סליחה כמו ערב יום כפור היה פחד כזה נכנס שבת ואיך אנחנו נקבל את השבת עם מריבות אז השלימו אחת עם השניה עכשו אנחנו נכנסים לחדש של גאלה ואנחנו כל כך מצפים שכבר יהיה סוף וקץ לכל הגלות שלנו אז בואו לכל הפחות אם אנחנו לא מצליחים את כל העולם לכל הפחות בקהלה שלנו שיהיה אחדות ואהבה

פניני הצניעות

גב' ל. קצפ

ואם היית יודעת את גדל הזכות שיש לך שאת מכינה את הבית לכבוד פסח, אשר אמר הצדיק הקדוש רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע, אשר כל אלו המלאכים היוצאים מהתקיעות בראש השנה אלו המלאכים נבראים גם מעבודת הנשים שהם עובדות לנקות את בתיהם לכבוד חג הפסח, ולכן אם היית יודעת את זאת היית שמחה ועליזה שאת עושה נחת רוח להקדוש ברוך הוא.

להיראות לעיניו של בחור זר, ולכן בכל פעם שהגיע הבחור לאכול את ארוחתו, נכנסה אל החדר הפנימי והשתדלה שלא להיכנס למקום שבו ישב. בעל ה"שומר אמונים" ששמע על צניעותה המיוחדת של הנערה, אמר מיד: הרי הצניעות היא יסוד הבית היהודי, וזו המעלה הגדולה ביותר לבת ישראל! זכתה אותה נערה, בזכות צניעותה המופלגת, להינשא לצדיק כה מופלא, ולימים הפכה להיות הרבנית הצדקנית מ"תולדות אהרון".

אחד מצדיקי הדור הקודם היה רבי אהרון ראטה זצוק"ל, האדמו"ר מ"תולדות אהרון", בעל ה"שומר אמונים". בהיותו בחור צעיר, בשנות לימודיו בישיבה, אכל את ארוחתו בבית משפחה אחת, שחפצה לזכות בזכות התורה ולהאכיל על שולחנה תלמיד חכם. השנים חלפו, וכאשר הגיע ה"שומר אמונים" לפרקו, ניגש אליו בעל הבית והציע לו שידוך- את בתו, שהגיע אף היא לגיל שידוכין. "יש לכן בת בוגרת?!" שאל הבחור בפליאה, "מעולם לא ידעתי על כך..." בעל הבית הופתע, והרי הוא מתארח בביתם מידי יום ביומו. כיצד לא הבחין שיש להם בת שכבר גדלה?! הוא ניסה לברר אצל בתו כיצד יתכן הדבר, ותשובתה מילאה את ליבו בהתרגשות כבירה...היא הסבירה לתומה, שמאז ומתמיד הרגישה שאין זה נאה לבת ישראל

מכתב מחזק

מאד, אני לא יכולה להוריד את השערות, איך שהצדיק שמע את זה לא רצה לענות לה שום דבר, ובכתה האשה ואמרה, רבי, אני צריכה בן, אבל הצדיק לא עונה, וככה היה פסח פעמים עד שהגבאי אמר לה, הרי הרבי אמר לך אם את תוריד את השערות יהיה לך בן, לפה את סתם בוכה, איך שיהיא שמעה את זה היא יצאה והורידה את השערות, והקדוש ברוך הוא עזר לה שבתוך שנה היה לה בן חמוס, אבל איך שהיה לה פסח את הבן היא טפשה אמרה לעצמה, הלא יש לי כבר את הישועה עכשיו לפה אני צריכה לציית את הצדיק, והתחילה לגדל שוב את השערות שלה, והנה הבן נעשה חולה אז היא רצה אל הצדיק לבקש ממנו ישועה, וצועקת ובוכה הבן החייד שלי חולה, אומר לה הצדיק את חושבת שאני לא יודע שהתחלת לגדל את השערות שלה, והיא טפשה במקום להתחרט על מעשיה היא הקשיכה לגדל את השערות שלה ועוד הורידה את הפסח, מה קרה לבסוף הבן נפטר. רואים מזה שאם עוברים על דברי הצדיק אם עוברים על דברי חכמינו הקדושים אם עוברים על דברי הנהר הקדוש מקבלים ענש. ולכן אני מאד מבקש אתכן אנא מכן תהיו צנועות, תורידו את השערות כמו שרבות רבבות נשים פשרות עושות, בירושלים, בגני ברק, באשדוד, בגרנקליו, ובכל מקום שרק נמצאות נשים חרדיות הורידו את השערות, ואחר כך יש ויש, יש שהולכות עם פאה ויש שהולכות עם מטפחת, וזה פסח הבחירה, אף שיש פוסקים שמתנגדים על פאה, אבל יש לקחת זה פוסקים שמתירים פאה, העקר שלא יהיה שערות.

אני מאד מאד מבקש מכם, אנא תרחמו על עצמכם ואל תמשיכו אחר דברי הגוים אחר אפנת הגוים תרבות וכו'. היה צדיק קדוש מנאסעט זי"ע הוא היה תלמיד של הרבי מצאנז זי"ע והוא הקפיד מאד מאד על נשים שלא יהיה להם שערות, פעם בא אליו יהודי וזמן אותו שביא לסעודת מצוה שהוא עושה לכבוד הבר מצוה של הבן שלו, וחקר הצדיק את האיש והבין שאשתו הולכת בגלוי שער ובכלל לא הולכת בכסוי, אמר הצדיק אני בשום פנים ואופן לא הולך, והתחיל היהודי לבכות, רבי, למה, ענה הצדיק ואמר אוי ואבוי לאשה שרואים את השערות שלה בחוץ, זה מביא עניית כבית זה מביא דחיקות, כמו שמוצא בזהר (פרשת נשא ק"ח), וכדאי ללמוד את הזהר הזה אשר אני פתיתי לכם כבר פסח ופסח עם שערות, או השערות שלה של הזהר הזה, שמביא את החקר של אשה שהולכת עם שערות, או השערות שלה נראות בחוץ (ואיך שחוזר הביתה אמר לאשתו זה וזה אמר לי הרבי, אשה שהולכת עם שערות, הבית יסבל, תכף מיד איך האשה שמענה את הדברים של בעלה הורידה את השערות, איך שהיהודי ראה מה שהיא עשתה, בא אל הצדיק ובשר לו את הבשורה מה שאשתו עשתה, אז החליט הצדיק שהוא בן הולך להסעודת מצוה, כי אם אשה מורידה את השערות אז הסעודה הזו זה באמת הסעודת מצוה הכי גדולה. ופעם אחד היה עוד ספור עם הצדיק הזה, שבא אשה ובכתה אל הצדיק הזה שהתחנה לפני כל בן הרבה שנים, ועדין אין לה ילדים, שאל אותה הצדיק מה עם השערות, אז התחילה האשה לבכות, רבי יש לי נסיון גדול

חברות יקרות, העלון הזה בנוי כולו על שותפות ואחדות. כ"ק מוהראש ביקש מאיתנו שכל אחת תחזק את השניה. כאן יש לנו את המקום לעשות זאת! אני ממש אשמח שכל אחת תקח נקודה שהיא מתחברת אליה לכתוב ממנה טוב לכולנו בדרך רבינו הקדוש ומוהראש זי"ע"א ונפרסם זאת בעלון. כולנו יכולות ומסוגלות! מחכה לשמוע מכן
Amnaor@gmail.com | 054-6413619 נאור. י.

יצאוב ועימוד: כנפי דמיון - 054-8527622

העלון מוקדש לרפואתן השלמה של חברותינו - רונית בת לאה - תרצה בת הדסה - סיון בת יפה